

Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2021 r. – PL/Komisja**(Sprawa T-790/21)**

(2022/C 73/73)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: PL (przedstawiciel: adwokat N. de Montigny)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Dyrekcji Generalnej ds. Zasobów Ludzkich i Bezpieczeństwa z dnia 16 lutego 2021 r. o przeniesieniu na inne stanowisko;
- stwierdzenie, w razie potrzeby, nieważności decyzji z dnia 16 września 2021 r. o oddaleniu jej zażalenia wniesionego na podstawie art. 22c;
- stwierdzenie zaniechania podjęcia przez Komisję środków niezbędnych do wykonania wyroków Sądu z dni 15 kwietnia 2015 r. i 13 grudnia 2018 r. zgodnie z ich uzasadnieniem oraz naruszenia przez Komisję powagi rzeczy osądzonej;
- zasądzenie od Komisji zapłaty odszkodowania w kwocie 250 000 EUR tytułem naprawienia poniesionej szkody, jak również 100 000 EUR tytułem naprawienia poniesionej krzywdy;
- obciążenie Komisji kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący niewłaściwości organu administracji, który oddalił zażalenie skarżącego.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 266 TFUE, powagi rzeczy osądzonej, zasady niedziałania prawa wstecz i nadużycia proceduralnego, naruszenia gwarancji procesowych, naruszenia prawa do bycia skutecznie wysłuchanym w sposób zgodny z celem tego prawa. Zarzut ten dzieli się na trzy części:
 - część pierwsza dotyczy naruszenia praw do obrony skarżącego, prawa do bycia wysłuchanym, nieprzeprowadzenie dochodzenia administracyjnego, naruszenia zasady kontradyktoryjności i zasady równości stron, naruszenia art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i prawa do dobrej administracji, jak również niedochowania rozsądnego terminu;
 - część druga dotyczy dopuszczenia do nieprzestrzegania celu postępowania i nadużycia proceduralnego, nieprzestrzegania obowiązku dbałości o dobro urzędnika i ochrony należnej informatorowi;
 - część trzecia dotyczy naruszenia zasad i reguł odnoszących się do działania z mocą wsteczną i związanej z tym pewności prawa, naruszenia zasad bezstronności (obiektywnej i subiektywnej), woli przyjęcia tej samej decyzji mającej ten sam zakres i opartej na tych samych przesłankach, alternatywnie zrekompensowania utraty szansy gwarancji skutecznego przestrzegania praw procesowych skarżącego we właściwym czasie.

3. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 22a regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (zwanego dalej „regulaminem”), obowiązku udzielenia wsparcia oraz obowiązku dbałości o dobro urzędnika w ramach procedury przeniesienia na inne stanowisko, art. 22c regulaminu i ochrony przysługującej sygnalizatorom, obowiązków zachowania należytej staranności, neutralności, bezstronności, obiektywności, prawa skarżącego do równego traktowania jego dokumentacji przez administrację i naruszenie jego uzasadnionych oczekiwań oraz nadużycia proceduralnego. Ten zarzut dzieli się na cztery części:

- część pierwsza dotyczy naruszenia art. 22a regulaminu, polegającego na tym, że organ powołujący nie zastosował procedury przewidzianej w tym przepisie;
- część druga dotyczy naruszenia obowiązku staranności;
- część trzecia dotyczy naruszenia zasad obiektywności, bezstronności, neutralności właściwego organu powołującego, naruszenia zasady równego traktowania i niedyskryminacji;
- część czwarta dotyczy naruszenia obowiązujących zasad w zakresie ciężaru dowodu.

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2021 r. – Front Polisario/Rada

(Sprawa T-793/21)

(2022/C 73/74)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Front populaire pour la libération de la Saguia el-Hamra et du Rio de oro (Front Polisario) (przedstawiciel: adwokat G. Devers)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi za dopuszczalną;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi na rozporządzenie Rady (UE) 2021/1750 z dnia 28 września 2021 r. zmieniające rozporządzenie (UE) 2019/440 w sprawie przydziału uprawnień do połowów na podstawie Umowy o partnerstwie w sprawie zrównoważonych połowów między Unią Europejską a Królestwem Marokańskim oraz protokołu wykonawczego do niej (Dz.U. 2021, L 349, s. 1), strona skarżąca wysuwa jeden zarzut oparty na braku podstawy prawnej rzeczzonego rozporządzenia, ze względu na niezgodność z prawem decyzji 2019/441 (*).

1. Część pierwsza zarzutu dotyczy braku kompetencji Rady do przyjęcia decyzji 2019/441, ponieważ Unia i Królestwo Maroka nie mają kompetencji do zawarcia umowy międzynarodowej mającej zastosowanie do Sahary Zachodniej w miejsce ludu Sahrawi, reprezentowanego przez Front Polisario.
2. Część druga zarzutu dotyczy uchybienia zobowiązaniu do zbadania kwestii przestrzegania praw podstawowych i międzynarodowego prawa humanitarnego, ponieważ Rada nie zbadała tej kwestii przed przyjęciem decyzji 2019/441.
3. Część trzecia zarzutu dotyczy naruszenia przez Radę ciężącego na niej zobowiązania do wykonania wyroków Trybunału, ponieważ decyzja 2019/441 nie uwzględniła uzasadnienia wyroku z dnia 27 lutego 2018 r., Western Sahara Campaign UK (C-266/16, EU:C:2018:118).
4. Część czwarta zarzutu dotyczy naruszenia zasad i podstawowych wartości kierujących działaniami Unii na scenie międzynarodowej, z tego względu że:

po pierwsze, z naruszeniem prawa narodów do poszanowania ich jedności narodowej, decyzja 2019/441 zaprzecza istnieniu ludu Sahrawi, zastępując go terminami „lud Sahary Zachodniej” oraz „zainteresowana ludność”;